

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunșurilor, inserțiilor și r
melor, după invoială.

— Ești foarte gentilă astăzi, se vede că iar vrei să 'mi ceri parale.
— Doamne ferește!... Inșă dacă ai fi tu bărbăteț, drăguț, m'ai trimete la Trouville!

CRONICI BUGUREȘTENE

SCHIȚA NOCTURNA

Cine crede că Bucureștiul n'are pitorescul său, se înșală.

În ori-ce cas dovedește că n'a trecut nici odată noaptea, într'o caldă noapte de vară, pe cheiul Dimboviței, veșnic pustiu și întunecos, chiar când luna, ca un bucălat chip de casierită bălae, împânzește cu lumina ei albă valurile vice-versa ale girlei.

E drept, pentru ca să-ți vie o asemenea idee, trebuie să stai prin partea locului, adică condamnat să faci două-trei kilometri pe jos, pentru a te întoarce din oraș în strada ta, tăcută ca d. Ghimpa de la *Secolul* și unde, când trece o trăsură, e un eveniment care gonește pe toți vecinii la ferestre.

Dar nu de particularitățile cartierului de dincolo de Dimbovița e vorba, ci de pitorescul nocturn, ce pretindem că există pe oropsitul chei.

Un poet va găsi că poate avem dreptate, căci e frumos să te uiți în valuri, când razele lunii găsesc de cuviință să se scalde în ele.

Dar gusturile poezilor...

O doamnă, care păstrează pentru soț un sărutat pe frunte, iar pentru amicul soțului restul, va admite că cheiul poate fi un discret loc de întâlnire....

Șașa mai departe, — nimic însă exact.

* *

.... Ai pornit-o spre casă, agale, cu pălăria pe ceafă; gardiștii care trec trotuarul pentru a te fixa bine — ce poliție vigilantă! — ciinii care te latră la fie-care răspîntie, nu te mai impresionează; sunteți cunoscuți vechi.

Dar cum o cotești spre Brîncoveneasa, de-odată te face să tresari căderea unui corp în apă.

— Ce dracu, se îneacă cine-va!

O clipă — un fulger — de perplexitate; sari să l scapi? Dai alarma?

Un al doilea sgomot; apoi alt corp care cade, și altul, și altele. Te apropii de mal. Vr'o șapte-opt capete se văd eșind din apă.

Trei-patru inși, pe poteca de

piatră de lângă apă, desbrăcați, — și fără costum de baie, se examinează la lumina lunii, stînd gata să se arunce.

Dintre cei din apă vr'o patru fac un concurs de înot.

— Cine-o ajunge mai repede la pod, mă!

Poporul care de la 11 noaptea încolo se vede că devine suveran și asupra Dimboviței, se scaldă.

* *

... Șiretule, ți-am ghicit gîndul.

Te apropii încet, să nu fi văzut, uitîndu-te bine, căutînd parca să răsbați valurile cu privirea.

— Nu cum-va or fi și ceva «cocoane» or «demoazele».

Și cum luna bate în plin, citeva clipe te fură gîndul aiurea, departe de tot, în lumea visurilor de odinioară.

... Apa curge clară, curată, avînd irizări de diamant sub razele argintii ale lunii. Din iarba moale și parfumată unde stai tolănit, te strecoři ușor, dai într'o parte tufișul care te ascunde și întinzi capul, uitîndu-te lacom.

Și-au lepădat și cămășile, și acum apar albe, ca niște versuri nerimate, frumoase ca tabloul «Scăldatul nimfelor» la care ai căscat ochii de atîtea ori.

O! adorabilele țărăncuțe. Ce corpuri, și cum nu-ți scapă nici un detaliu, nici un amănunt, și cum ai vrea să ai coiful din basme, care te-ar face invizibil, pentru a da năvală, înfiorat cum ești din creștet pînă la călcie, să le iei în brațe, să le strîngi, să le... etc.

— Uh! ce duhoare!

Au trecut ciți-va pe lângă tine, la «bae». Jargonul și mirosul nu-ți mai lasă nici o îndoială despre locul de proveniență și origina celor ce scoboară scara, spre apă.

S'a dus dracului visul!

Alții care s'au scăldat au ieșit la chei.

Murdari mai sunt! Și când te gîndești că s'au spălat. Sînt niște precupeți.

Dar iată doi coșari negrii, mai negrii chiar de cît d. Constantinescu Negru, de cît d. Take Protopopescu.

Și în ce hal de... curățenie! Un

miros acru, nesuferit, de sudoare, se risipește în urma lor. Scoboară și ei malul, la «bae».

Scăldatul continuă cu entusiasm...

...Dimbovița apă dulce
Cine bea nu se mai duce!

Graur.

NOSTALGIE

Ab, unde-i, unde-i țara cu dulci bugete grase,
Cu slujbe fără muncă și scump retribuile?!
Ab, unde-i oare țara cu dulci femei frumoase
Ce nu pretind cadouri nici trebuiesc hrănite?!...

Venetic sunt pe lume, și fără de botine,
Și fără redîngotă, — doar numa'n pardesii!
Și nici o salvatoare idee, vai, nu-mi vine,
Sub pălăria bleagă, stă capul meu pustiu!...

Ab, unde, în ce parte, sub care mîndru soare
E dulcea țară 'n care nu trebuie să muncești?!
Unde pierde-vară e titlu de onoare
Și toate vin de-a gata, doar numai poruncești!
Turechestan 15 Maiu 1903 Mimi Pinson.

PLOAIA DE GÂNDACI

La grădina Blanduziei se juca «De-aș fi Rege». D'odată începe să cadă o adevărată ploaie de gândaci. Cucoanele erau în special mai atacate de impertinentele gînganii. Nevricoase și gidilicioase cum sunt damele, era mai mare hazul să le vezi, căutîndu-se pe gît, pe minci, pe jos și pe sus, căci pretutindeni se virau indiscretele insecte.

Privind această interesantă scenă, un glumeț din stal începu să fredoneze pe aceeași arie pe care Băjenaru cînta «Rege de a-ș fi»:

— Gîndac de-aș fi!

...Cred și eu, berbantule, că ți-ar fi convenit!

ÎN CĂRȚI

Lisaveta, ce să faci?
Cu ea nimeni nu era,
Plictiseala să-î mai treacă,
Începu în cărți să-și dea.

«Crai de tobă-'mi vine'n casă
Ah! săracul Nicușor,
Vezi! De mine tot îi pasă,
Tot i-se mai face dor.

«Daruri, mare bucurie»
Mă așteaptă azi, pe zi.
Ah! drăguțul, cine știe?
Astă-zî ce-mi va dăru.

«Vorbe grele și suspine,
Lacrămi, ceartă pe 'nserat»
Aoleo! să știi că vine,
De la țara-al meu bărbat.

Berlin

Ionescu-Quintus.

TRAMCAROLA

— Parodie —

Melodia după Barcarola de Ivela

Pe la șosea într'un boschet
M'așteaptă a sufletului zină.
Hei! vizitiu, pin-la bufet

Mină!

De-ar fi trei bani pin-la șosea
Și cale de o săptămână
Tu, vizitiu, cit vei putea

Mină!

Mi-e dor de părul ei bălai,
De fața ei ca de smintină
Hei! vizitiu, croește 'n ca!

Mină!

Să-ți faci semn cit o pofti
Vre-o babă cu umbrela 'n mină
Tu, vizitiu, nu mai opri,

Mină!

Văzuși că trece amanta ta
Cu coșul după a ei stăpină?
Mă?! vizitiu, nu te uita,

Mină!

Dă drumul frinei, nu 'nvirti
Că te injur de... a bătrână...
Hei, vizitiu, nu zdrăngăni,

Mină!

Gep.

O REȚETĂ

Otez un vitain du gibet,
il vous y mettra.

Astăzi, cind toate țările civilizate au pornit cu atita furie campania contra tuberculozei, nu e de mirat că și coana Tinea din Tîrchiulești, nevastă de boiangiu, s'a încorporat în rîndurile umanitarilor luptători.

De la o vreme, a observat coana Tinea, că consortului dumisale nu'i sint boii acasă, se usucă așa *da'n picioarele*, slăbește văzînd cu ochii și cite-o dată, îl apucă cite-o tuse, de nu se mai poate odihni cu ciaturile. Negreșit, toate acestea au dat de bănuț bieteii femeii, care încetul cu 'ncetul, a început să vadă în persoana boiangiului, un început de ofiță.

Coana Tinea, care e un model de femeie în mahala, a umblat cit a umblat prin babe, pin'a găsit leacul pentru consortul dumisale, la care ține ca la ochii din cap. Principalul e, că nea Tudor Boiangiu nu știa nimic de uneltirile și bănuțurile pesimiste ale jumătății lui. Ba la drept vorbind, de *bănuț* avea el oare-care grije; căci... fie vorba 'ntre noi, nea Tudor deși om în vîrstă, e amoretat foc după o Dulcinea din Tei, căreia îi face toată noaptea serenade pe la poartă din care cauză a cam răcit puțin.

* *

Duminică dimineața. Dumnealui e dus în țîrg; coana Tinea ca nici o dată, cu perdeaua de la bucătărie trasă, cu ușa 'nchisă cu cheia, gătește mîncarea pentru de-

jun. Intre altele e ocupată cu prepararea rețetei pentru nea Tudor: o supă de ciine, remediū clasic și eficient pe la mahalale, contra ofiței. Iată în ce constă toată preparația: (persoanele senzibile sunt rugate să închidă puțin ochii) se ia un cățel se taie frumos și după ce se oprește capul și labele, restul se pune în oală. Supa ast-fel preparată se dă bolnavului, care natural ne bănuind nimica, o mîncă. Dar credeți că a scăpat numai cu atit?... Nenorocitul abia se scoală de la masă plin încă pe buze de... delicioasa supă, cînd... i se face cunoscut că mîncarea în chestie e făcută cu carne de ciine! și dacă se întimplă ca bolnavul s'o ia drept glumă făcînd pe șcepticul, atunci i se aduce plocon capul și labele animalului.

De sigur că o să vă întreb și nedumeriți care e scopul acestei comunicări. Scopul? foarte simplu: supa aceasta după prescrierile băbești, nu se dă ca medicament intern ci pur și simplu ca vomitiv. Bolnavul negreșit că îndată ce-a luat cunoștință de ce-a mîncat se va oțeri pînă în sfîrcul urechilor, va băga degetul pe gît (și eu cred că nici nu mai e nevoie) și va restitui nu numai supa, dar după prevederile babelor și acel *vierme* care-l roade la inimă! după cum vedeți, babei romine au făcut marț pe toți savanții mediciniști!

* *

— Bine te-am găsit nevastă?

— Bine ai venit dragă.

— Ce-ai mai gătit pe azi?

— Pilaf și supă...da o supă să te lingi pe dește?

— Aiurusum!

Dumnealui, care e puțin cam pilit, ia loc la tradiționala masă cu trei picioare, așezate pe mijlocul patului, în vreme ce coana Tinea așează tacimurile și toarnă supa.

— Da ce, tu nu mînci supă?

— Nu mi-e foame.

— Mîncă așa de gust...

— Lasă că mă păstrez pentru pilaf.

— Fie și așa; eu una știu: cînd oi muri, să mi dai dă pomană numai supă!

— Nea Tudor gustă o lingură...două... trei, miroase, iar gustă și începe din nou pe un ton mirat:

— Hm, da știu că'i strașnică supă...

— E de vițel.

— Nu zău, are așa un gust...mai adu-mi o farfurie.

Masa se termină dumnealui care a mîncat două farfurii de supă și una de pilaf, aprinde o țigare și se întinde cit e de lung în pat,

— Tinea bre, mai e supă și pă diseară?

— Nu.

— Păcat...mi-a mers la inimă...

— Dacă e dă cățel..

— Adică vrei să zici dă vițel.

— Nu, fără glumă Tudorache, dă cățel.

— Să plesnesc dacă te miț!

— Fă, ai înebunit?

— Ba dă loc; dacă vrei țî-arăt și căpățina.

Și coana Tinea nici una nici două, o scoate din sub-pat și i-o arată țîntul'o de urechi. Nea Tudor face niște ochi mari, se pipăie la abdomen, sare drept în părul coanei Tinei și...cu ea pe ușe!

— Aoleooo! grijania ta de muieră! zi mă spurcași ai? na...na...na! supă de cățel...

* *

În fine intervin mai vecinii, mai gardiștii și «arminisliștii» se închie. Nea Tudor abia gîfînd, cu inexprimabilii în vine, se apucă cu mîinele de... uluc și începe să restituie toată harababura din stomac, în vreme ce coana Tinea, cu părul grozav de ciufulit și cu un ochi umflat, filozofisează în pragul ușei, eugetînd de sigur la maxima de mai sus; iar asistenții, de obicei puțin scrupuloși, privind la poza caracteristică a lui nea Tudor, încep a filozofa și ei; ce țî-e nene și cu băutura asta! o bagî în stomac și ea se urcă la cap!...

Victor

O DORINȚĂ

O! de-aș avea acum o liră
Ași fi poet de sentiment
Și omenirea încîntată
Mi-ar ridica vre-un monument.

O! de-ași avea acum o liră
Eu țî-ași cînta frumoasă zîna
Și-ași slăvi în osanale
Privirea-ți rece și păgîna.

O! de-ași avea acum o liră
Te-aș invita și la dejun
Și nu m'ași teme inger dulce
Că mîncîci cit un căpcăun.

Decaro.

Pe timpul verei „Zeflemeaua“ face
abonamente și pe 3 luni.
Costul: 2 lei.

NU VOIŪ UITA

În viața mea nu voi uita:
Ferneceătoarea noapte,
Cînd împreună, scîmpa mea,
Destăinuiam prin șoapte.

Cînd ne spînceam, mereu scîldați,
De razele de lună:
Că soarta a doi amoretăți,
E dulce și e bună.

Și cînd abia, abia 'ndrăzmind,
Țî am spus:—Dă-mi o țîriță!
Ca o garofiță, tu roșind
Naivă copiliță,

Răspunsu-mi-ai:—Iubitul meu
Intr'altă seară lasă;
Acuma nu pot, mă crede, aș! z
Mîncăi ceapă, la masă!

Berlin.

Ionescu-Quintus.

FANTAZII DE DUDUCĂ

VIS DE AMOR

Vino Făt-frumos din basme, vino din albastra zare
Zuruind din zale de aur, vino pe un smeu călare!
Coiful tău lucească 'n lună, numai aur și argint.
Iar în mîni în loc de spadă, albe flori de mîrgărint.

Eu în haină de lumină și la piept cu-n trandafir
Ași primi zîmbind cochetă, așteptatul musafir.
Și așa aprinde 'n larga sală candelabrele de stele,
Iar în zări așa lăsa norii să coboare 'n lungi perdele.

Ca să nu asculte vulgul sacro-santa convorbire
Cînd un zeu spune poetei dulci cuvinte de iubire!
Tu îți vei pleca genunchii și cu greul coif în mîna
Înălțîndu-ți mîndra frunte, m'ai ruga să-ți fiu stăpîna.

Iar eu roșie ca mărul așa zîmbi și așa tăcea!
Tu stăpînitorul lumii și eu ah, stăpîna ta!...
(Te-ai lăsa să-mi pupi atunci doar papucul de mătasă
Ca să știi că vei fi mire și că vreau să-ți fiu mireasă!...)

Mimi Pinson.

LA MODĂ

(Schită)

— Mișule.
— ?...
— Ei, boer Mișu... mișu...
— A... a... tu erai, ce te mai faci? Vai,
de cînd nu te-am văzut... dar ce ești așa
de jerpelit și prăpădit, par'că ai scăpat din
pușcărie.

— De, Mișule, ce să-ți spun, cînd te-oi
însura oi vedea și tu, mai rău poate... Pe
lingă altele a mea e bună... dar să lăsăm
asta. Ce-ai făcut la Paris? Ești de mult în
București? Cum ai dus-o? Ce voinic și
gras ești, te-ai făcut mai frumos... tiii... ce
păr, ce mustăți, ai zice grîu... cînd dă în
copt.

O roșeață ușoară se sui în obrajii lui
Mișu și un zîmbet se ivi în colțul buzelor.

— Apropo, zisei eu, drăguța ta brunetă
ce-ți mai face?

— Care brunetă?

— Ei, care? pișcherule... nu știi? 'ți-ai
stricat odată vre-o trei perechi de ghete...
verișoară-ta.

— Ce onorabile? Verișoară-mea brună?
Dar bine monșer, e blondă, mai blondă ca
paiul, mai blondă ca mine și isbucni în ris.

Abia acum mă uitai bine la el și începui
și eu să riz. Era blond și la păr și la mus-
chi și eu îl știam oacheș în toată puterea
vîntului.

E' o poveste întreagă, reluă amical
mișu, văzînd că toată persoana mea luase
înfățișarea unui mare semn de întrebare,
față de această curioasă schimbare de cu-
loare.

Intrarăm într'o berărie. Ori-ce povestire
devine interesantă cînd o ascuți în fața
unei halbe, rece ca ghiața.

— Doi ani cit am stat la Paris — în-

cepu Mișu — am cam uitat-o pe verișoara
îi trimiteam arare-orî cite-o ilustrată. Eri
sosiți în București și azi mă întîlnii cu tine,

În gară mă aștepta unchiul, un tip, o
să-ți descriu eu odată, mătușa, alt tip, și
verișoara... blondina. Cit am stat în gară,
pînă să scot cufărul, n'am văzut de cit
blonde și în colo cite-o ocheșică.

În trăsură, cînd mergeam spre casă, mă
uit la verișoara, odată, de două, de trei...
nu-mi credeam ochilor... bruneta... veri-
șoară de acum doi ani era o blondă de
forță.

Ajunși acasă, îi cerui să-mi arate unde
să mă spăl, că tare eram prăfuit de atît
drum. În amintirea prieteniei noastre, îmi
oferi brațul și mă conduse în budoarul ei.
Cînd era să iasă se întoarse spre mine și mi
spuse: la revedere în sala de mincare.

Turnai apă într'un lighean superb și vî-
zînd o sticlă de apă de toaletă pusei ca la
un sfert în ligan și mă spălai ca la
mine acasă. În cincî minute am fost gata.
Era întuneric în odaie, inoptase afară. Sco-
borii încet pe scări și cit ai clipi eram
într'o bărbierie. Voiam să mă raz și apoi
să mă prezint *comme il faut*.

Intru într'o bărbierie, mă trîntii într'un
scaun și poruncii să mă rază. Cu o țigară
în gură, dădusem friu liber gîndului spre
verișoară-mea

Un ris pe înfundate mă face să ridic
capul. Mă uit în oglindă.. zeilor, infern și
toți demonii.. Părul, mustățile, genele, sprin-
cenele-mi erau galbene ca... grîul... eram
blond din oacheș.

Verișoară-mea mă făcuse de ris...

Bărbierul văzîndu-mi nutra caraghioasă
începu să se prapădească de ris; eu cu
tot necazul nu m'am putut opri din ris.

Din grația lui D-zeu și a altui bărbier,
căci întîiul leșinase de ris, fui gata.

Ajung acasă și ca o bombă mă reped
în sufragerie, scot pălăria din cap..

— Bonsoarr...

— A inebunit, izbucni unchiul în ris.

Mătușa se înecă cu un pahar ce-l du-
sesse la gură. Verișoara se făcuse galbenă
ca ceara.

— Da ce-î asta pe tine? mă întrebă
unchiul meu.

— Ia, ce să fie, verișoara... d-ei de
colo... m'a dat să mă spăl în budoarul
d-nei și am turnat puțină apă de toaletă.

— Ah! mi-ai stricat apa de toaletă!...

Printre sughiturile de ris ale noastre se
auzea scîncetul verișoarei... Apa mea...
apa mea..

Verișoara vrea să fie la modă.

Era epoca blondului.

Emiliu.

DE VACANȚĂ

Uf! bine că a trecut ăst an școlar...

De-acuma vezi de te odihnește iar

Sărmane suflet, care te-ai muncit

Așa cumplit

Cu atîtea cursuri, cari în decurs

De un an te-au scurs.

Distrează-te, dar nu te obosi;

Profită de vacanța ce sosi

Și fugi din Capitală; te ascunde

Ori și unde

Îi va permite micul tău budget

Sau fond secret.

Căldura s'a pornit în București...

O recunoști; nu-i chip să mai trăești

De aceea te 'ngrijește mai întîiu

S'o ștergi la băi.

Încearcă... vezi, că poate ai... noroc

Că 'n pungă... ioc!

Nu ți-ar plăcea o lună prin Bușteni?!

A ha! ai vrea s'o ștergi prin Burdujeni

«En etranger»... mai bine vezi să-ți pui

Posta 'n cui

Și 'n loc de Karlsbad prin via Arad

Ha! la Tir-bad.

Gep.

SONET

O! ce profil antic—grecesc adică,
Deși tu Mișo ești Romîncă neaoși
Cu toate că pe tat' tu 'l chiamă Laioshi
Și te scobori direct dintr'o Anică,

M'ai fermecat nurlie fetișcană
Cu ochii mari, lucioși, picioare goale...
Și cu al tău sin umflat ca două foale
M'ai prins pe vecinicie în capcană.

Nerăbdător aștept noaptea să vie
Tiptil să intru în bucătărie
Virîndu-mă ca Leandru prin zăbrele.

Dar, Mișo, de te-oi prinde cu Pandele,
Olteanul blond cu albe fustanele,
Să știi c'o să mă bagî în pușcărie

Somnambul.

GHINION

Ulicioara doarme dusă ;
Doară luna mai veghează —
Dintr'a norilor perdele
Ea zimbînd mă spionează.

Și e liniște și vrajă
Ca într'o lume din povești.
Și berbantul Cupidon
Bate tainic la ferești.

Draga-mi scrie : «Te aștept !»
Par'e-o vād eșind tiptil,
In foșnitul rochei albe —
Gingașă ca un copil...

Și lăsîndu-se la peptu mi,
Dalbă ca o porumbiță,
Voî șopti, strîngînd-o 'n brațe :
«Incă... încă o guriță...»

Scîrție ușa... Dar ce vād ?
Tatăl dragei în halat !
Cit te-ai șterge la un ochi,
Mă și ia la măsurat...

N. N. Beldiceanu.

O CONFUSIE REGRETABILĂ

— Piesă în trei acte și numeroase tablouri —

George Măguleanu avocat, 23 ani, logodit.

Marin Ștefănescu profesor 30 ani, tată de familie.

Un vânzător la magazinul *Porcelanul verde*, prăvălie cu tot soiul de obiecte de porțelan și teracotă.

O servitoare.

O doamnă grasă.

O domnișoară.

Sunt 4 ore d. a. O căldură sufocantă.

Trecătorii rari, parcă se duc la o ședință a Academiei, așa umblă de agale, moleșiți. Ia fie-care două minute ștergîndu-și futele de sudoare.

Prin dreptul Episcopiei, doi domni care se fixaseră de la o oare-care distanță, se duc repede unul spre altul.

George. — Ce vād ? Tu Marine, în carne și oase ! Cinci ani de cînd nu ne-am mai văzut !

Marin. — Ce plăcere ! Vino să te sărut. (Ambii se șterg cu batistele pe față apoi se sărută).

George. — Dar bine ce te-ai mai făcut ? Să nu mai dai semne de viață !

Marin. — Ce să fac. Nevoile. Aveai dreptate tu. De trei ani însurat și grijile și necazurile curg. Aū mai venit și reducerile astea. Să nu te însori Ghiță.

George. — Pă naiba ! Sunt și logodit.

Marin. — Cum ?...

George. — Las' că vom mai vorbi. De-o cam dată vin-o cu mine.

Marin. — Vin dar... Vezi am intîlnire cu cine-va la cînci. Am să intîrziț, și mi-a spus nevasta să cumpăr ceva.

George. — Și eu vreau să cumpăr ceva pentru viitoarea mamă soacră.

Marin. — (rîzînd) Nu cred că acelaș lucru...

George. — Ce dracu țirguezți ?

Marin. — (încurecat) De, mă, familist să

nu măi fi... Un vas de noapte pentru fețița cea mică.

George. — (zimbînd) Ei și de ce te jenezi ? Se potrivește bine. Pe mine m'a rugat soacrămea să-î cumpăr un vas de flori, pentru antreu. Aide la *Porcelanul verde*. Găsești de toate soiurile de vase,

Marin. — O fi scumpe.

George. — Aș Mie-mi face rabat. Mi-e client.

II

Un vast magazin cu vase și obiecte de porțelan de toate formele și de toate culorile, de la chibritelnița or șcrumiera pină la vasul de care avea nevoie Ștefănescu.

Marin. — ...Pentru un copil mic, așa de 4-5 ani, dar să nu-mi ceri mult.

Vinzătorul. — Mă rog, dacă spune d. Măguleanu ca d-nealu v'a recomandat magazinul ! N'o să ciștig nimic. Pentru d-voastră !

George. — Ascultă. Uite vasul de colo. E foarte frumos pentru plante, Ce zici Marine ?

Marin. — Minunat. Ești un model de ginere.

(Toameala s'a făcut în cinci minute ; toată lumea cumpărător și vânzător e încintată).

Vinzătorul... Mă rog, mă rog, se poate ! Trimetem noi la domiciliu. E regula magazinului. D. Măguleanu aeasă la dv da ?

George. — Ba nu. Strada Muntelui No 7.

Marin. — La mine, strada Progresului 8 bis.

Vinzătorul. — Ei, Bercovici, ia obiectele astea, impachetează le și trimete imediat la adrese.

George. — Acuma ai să bem cite-o halbă. Mai ai vreme. (Es, salutați cu respect de vânzător).

III

Strada Muntelui No. 7. O casa de apartență frumoasă cu grădina, zorele, ederă și pavilion. Sunt 6 ore jum. seară. George Măguleanu, se oprește cu trăsura la poartă, plătește și intră ca la el acasă. Ușa de la antreu era încuiată. George suna clopoțelul.

O servitoare (Privindu'l ciudat). — C'o niștele nu sunt aeasă ?

George. — Ce ? Ce-i asta ? Nu viū în fie-care seară la masă ?

Sarvitoare (zimbînd). — De, dacă așa mi-a zis să spu.

George (intrigat, enervat ; supărat). — Ce a-ți înebunit ! (Impinge pe servitoare și intră cu forța). Mă rog ce însemnează gluma asta ?

Pe canapeaua din fund steteau două femei. Una, grasă, cit o batoză, trecută în etate ; cea de a doua o domnișoară gentilă, 18-19 ani, cu ochii roșii. Pare a fi plins pină atunci.

Doamna grasă. — Asta însemnează musiu, că ești un obraznic, un mitocan, un ticălos, care 'ți bați joc de familiile oneste, după ce întorci capul copilelor nevinovate ! Și mai ai și mutră să mă insulti în față ! Pungașule ! Derbedeule ! Ai noroc că nu e Costache acasă, nu 'ți-e rușine obrazului să-ți fie..

George. — (amărit, zăpăcit, încremenit) Dar, mama soacra..

Doamna grasă. — (sărînd în sus) Soacră e moaș'tă nerușinatule.

Demoazela. — Maman, te rog...

Doamna grasă. — Ia lasămă Mișo ! Nu vezi cum ne batjocorește cioflingarul ! Cum ne ofansează de teribil.

George. — (pe jumătate năuc) Aū inebunit !

Doamna grasă. — (răcnînd cu furie) Ce 'Inebunit ? Eū ? Nebun ești tu cu tot neamu tău ! Auzi ce îndrăzneală ! Da vas de flori e asta musiu ! Vas de flori, nemernicule !

(Mama soacră scoate de sub scaun vasul cumpărat de Ștefănescu și pe care băiatul, din confuzie, îl trimesese la adresa dată de Măguleanu).

George (cu ochii cit piesa de 5 lei). — Cum oala lui Marin ?! Ah ! (Teșină).

Cortina cade.

Ac.

SIMPLU

Aseară am trecut pe strada
Iubitei mele dulcinei.

De-ați și voi dragălașe ce-i...
Oh, e de toată nostimada !

Și cum spuneam, trecui p'acolo,
Cînd... o zării în poartă stînd ;
Și fericit mi-am zis în gînd :
Acu'i momentul ! Oh Apollo !

«Pe mine 'i zic eū blind și scurt
«M'aștepti ființă ideală ?»

— Ba, Domnule, aveți greșeală —
«Aștept pă... unu cu iaurt !»

Victor.

PE STRADĂ

Venit-a iarăși primăvara
Și dragul cer e ca oglînda,
Iar mult ștregarul Cupidon
Pornitu-ș'a voios colînda.

Spre casa ta mă 'ndrum agale,
Alepe vinturînd bastonul :
Iți duc cingășe viorele,
Căci mi-am vindut dragă paltonul.

Is fericit ca un copil —
Vom face astă-zî nebunii
Și ț-o-i cînta din lyră, dragă,
Privînd în ochi-ți viorii...

Iar dacă-i vra să pribegim :
Cînd s'o aprinde luna clară,
Va răsări, ca în povești,
Fugaru-mi năzdravan la scară.

Te-i anina de gîtul meu ;
Ț-or flutura șuviți rebele,
Și s'o înălța Pegas cu noi
În zbor spre mările de stele...

Dar pierc mîndrul vis albastru,
Pegas dispăre ca într'un nor.
Și-o iaū grăbit pe altă stradă,
Căci m'a zărit un creditor...

N. N. Beldiceanu.

DIN LAMENTAȚIILE UNUI PROLETAR

STAVILA

În roche de un bleu feeric, nuiată 'n valuri de volane,
Un cap bălai cu buze roșii, ce prețuesc o 'n treagă dotă,
Un corp cu forme sculpturale, minuțe albe diafane,
Pantofi de-atlaz, umbrelă albă.. ah, iată clasică cocotă!

Cit de nepăsătoare trece, în vr'un muscal cu cauciuc,
Pe perină leneș răsturnată, cu ochii închiși pe jumătate...
Mărturisească toți cei care 's robiți de vr'un micuț papuc
Ce de senzații nu gustat-ău, în nopți de vagă voluptate!

Și eă... cînd întilnesc sărmanul, pe strade 'n nopțile senine,
Vre-o adorabilă cocotă, ca omul veșnic în hermessă,
Cînd mă gîndesc nenorocitul, că între dînsa și 'ntre mine,
Nu-î nici o stavilă, nici una! de cit... o insipidă piesă!

Victor.

BĂI... DE FĂCUT COPII

Am citit cu plăcere «Un cuvînt despre băile minerale», scris cu multă competență, de confratele «Idroterap». Fiind-că lumea gîfite de căldură — și suntem în febrerea scaldatului, nu e cu banat să mai scrim cite ceva, pentru habotniciei bălăcitului și poftitoarele de copii, pe care le menționează colegul meu.

Da. Să facem băi? Cu băi a trăit lumea — de cînd e lumea.

Incepînd de la apa cristalină, din fîntina... neîncepută-virginală, pînă la mirodeniile îmbătătoare cari potolesec... hoful inimelor sfredelitate.

În antichitate, fie-care divinitate (Poli-theism) avea fîntini-temple, consacrate Nymphelor.

Romani, în ajunul atacului, sta în bae, fixînd medalia (fetiș) protectoarea răsboaelor. Sunt de scris volume pe tema aceste. Incontestabil, or-ce bae e folositoare: Da apă simplă, minerală, de soare, nomol, aer comprimat, etc.

Merg pînă acolo: Să fie așa de concentrate metalurile, se poate spăla, chiar o-brazul d-lui C. Stoicescu!

Dar să aibă, darul procreațiunei; Această nu se poate! Fie stațiunea și 'intr'o minăstire de Carmeliști sau trapiști, — înconjurată de un corp de armată — toți cu arma la mîna, tot nu se poate.

Noi ca oameni cu pricepere, cari cunoaștem trucerile-nemfeste, suntem datori, a atrage atențiunea bărbaiilor naivi, — cari pentru banii ce cheltuesc — le aduce consoarta o scoică... de mare, bine lustruită, care cînd o pune la ureche bizie. Scumpă, dar face! — chestiune de temperament.

Colegul meu citează, în deriziune, reputația «Apelor Baden» cari au speriat pe burghezi din Francfort, și de frica multor copii, au oprit prin contractul de căsătorie femeile lor de a se duce la Baden.

Dacă aceasta este o farsă? Cu parapon trebuie să vă spun: Că există negru pe alb în tratatul «Les bains d'Europe» page 503. Stațiunea Balneară «Saint Sauveur»; care fără rușine, cu un tup ă de nedescris, trimbițează de 4 secole «că St. Sauveur po-

tolește femeile isterice și are darul de a face copii». Mai face și alte bunătăți, dar cred destul atitea. Vreți să știți ce conține? Sare culinară 7 ctgr. s. de sodă 4 ctgr. silicate și materii organice, cari toate la un loc: 25 ctgr. p. un litru apă. Cred de prisos or-ce alte comentarii.

Aceasta îmi aduce aminte o întimplare: Într'un cerc de dame, un general istorisea noua invenție de a face copii cu preparațiunii chimice.

O damă se ridică și surizînd îi răspunde:

— O fi bună invenția, pentru d-ta, d-le general, noi însă, ne ținem tot de sistema veche.

Generalul, deși făcuse multe răsboae, s'a temut să dea atacul, nefiind sigur pe forța balistică.

L'am mai întilnit odată și mi-a spus că metalurile sunt bune, dar fulminantul e slab — nu face explozie.

A încercat și pe St. Sauveur, neputînd însă face cura mixtă, s'a convins că tot arma cazonă e de preferat Cînd e bine conservată.

Ar trebui bărbaii să profite de experiențele d-lui general, să nu mai lase pe internaționale să le joace festa.

Burgheza Doftore, pe mine să mă trimeț la Erculesbad; mă înnebunesc dupe Teșek-la Cursalon.

Mondena. Mon chër docteur. Spune lui Gogo, că am nevoe de Trouville. J'adore la plage m'a chère. Se vezi les beigneurs făcînd la planche, — nu li se vād de cit nasurile. Ce vreți, îmi plac emoțiunile.

Și cînd vin acasă consorti, le afumă cu pană de gîscă ca să le potolească de istericale.

Tare suntem zevzeci! Bine fac streinii de-și bat joc de noi,

Hydro-național.

A apărut No. 5 și 6 din

REVISTA TEATRELOR

Director: IOAN I. LIVESCU

Numărul acesta fiind dublu coprinde o bogată și variată materie cu diterite ilustrațiuni.

Redacția și Administrația, Str. Spitalului, 32.

SCENĂ CASNICĂ

Printre ramuri bate luna,
Mița face patu 'n grabă.
Nicu o privește galeș...
— Nicule, să fii de treabă!

Miine vreați de dimineață
Să mă scol să plec la nașa...
Nicu vine mai aproape,
Mița și purică cămașa.

Orologiul bate zece,
Ușa scîrție duios,
Mama soacră bagă capu
Dar pe fugă și l'a scos.

— Bine maică nu vi-î teamă
S'adormiți cu lamp'aprinsă?...
Nicu-î trage o... luminare,
Soacra s'a simțit atinsă.

Ușa de perete-î dată:
Soacra ține o cuvîntare,
El, evlavios din fire,
Dă-î cu cruci și cu altare.

Mița plapoma și-o trage...
Luna 'n nori vrea să dispară.
Soacr'acuma perorează,
Nicu o dă în brinci afară.

Bisdoagă.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Caracal

SÂN-PIETRU

Dimineața. Lume multă pe străzile pline de praf, toate mahalalele s'au sculat cu noaptea 'n cap să alerge la teatru ca să apuce loc, căci acolo se face distribuția premiurilor. Copii de toate națiunile aleargă singuri, tipînd și jucîndu-se pe cînd alții premianți, la cot cu cite șapte-opt neamuri, hărbați și femeii, dar mai ales femeii, cari găsesc ocazie bine-venită de a-și arăta toalete cari de cari mai fistichii, se indreaptă spre teatru.

Nefiind încă ora 9 teatru este închis așa că piața din față geme de lumea ce se îngrămădise la intrări.

— Al meu e primu intiiu.

— O fi, soro, da... vezi că al meu e în glas cu ăla lu... de știu mata... nu-î dă de cit primu al II-lea.

— Da fata lui Purcea ce-o fi făcut?

— Care leneșea aia? a lăsat-o la lucru, nu știu că toată ziua 'mî sta cu ochii pe stradă după băceții de gimnaz și după volin-tiri de la Călărași.

— Zău! las'că bine îi făcu, îi mai scade nasu și alde măsă, că prea îl avea de șapte coți.

În fine ușa se deschide ca să facă liberă intrare la vre-o doi, trei privilegiați, atunci toți se îmbulzesc, giaba pompierii mai cearcă să reție vulgul.

Ce, D-le? Numai particularii au dreptul să intre, noi așația ce plătim contribuție n'avem? — Strigă un Nea Pătru care a început cheful de dimineață cu plăcintă și basamac. Cucoanele țipă și se dau cu spaimă în lături din față

manevrelor ce stimabilul face cu minele pline de untură, în scop de a-și face loc să intre.

Sala mică a teatrului și totuși veșnic goală când vre-o nenorocită trupă de artiști vine să și încerce norocul și gustul artistic al Caracacienilor, în cite-va minute geme de lume. Elita ocupă logile, vulgul și studențimea parterul și galeria.

Musica intonează marșul de primire și d. Prefect marțial își face intrarea în sală, apoi se sue pe scenă, unde deja corpul profesoral e în păr, începind cu drăguțele institutoare pînă la părosul don Revisor.

Corul de copii intonează în tonuri pițigăiate imnul regal, militarii puțin numeroși se scoală în picioare, ciț-va civili îi imitează, iată și cite-va cocoane care se uită jenate una la alta, cu frica de ridicol.

— Stați, soro jos, noi nu suntem soldați — se adresează venerabila matroană, soția unui parvenit grec de genul căroră geme urbea lui Antoniu Caracala. Un suris ironic increțește buzele a doi tineri din spatele d-nei, și incidentul trece neobservat; corul a încetat, toți își reia locurile.

Incep discursurile anoste, vecinicile plingeri ale profesorilor în privința insuficienței și stării defectuoase a localurilor de școală, urmează apoi promisiunile, ce nu costă nimic de altfel, ale d-lui Prefect și d-lui Primar: listele fără de sfârșit și dările de seamă, pe cari tot ce-i ce le citesc le și ascultă, pe cînd don Juanii sclivisiți și fanții pomădați de provincie au găsit ocazia să facă ochi dulci dulcineelor din loge.

Căldura devine înăbușitoare. Nădușeala curge și cu ea și boiala după obraji d-lor cu pretenții, ce totuși au trecut peste cincizeci de roze. În curînd toți cei ce și-au dat rendez-vous aci la serbarea pentru — «Răspata Municipii» par incomodați. Un continuu dute-vino se angajează pe culuare. Se citesc în acest timp premianții, trei copilași; d-na primăreasă le aruncă coroana în cap, o altă le dă cărțile cumpărate din colurile uitate ale librăriilor, cu kilogramul bine înțeles; muzica cîntă și totul se termină printr'un marș.

Ora mesei.

După amiază. Căldură, plictiseală, pînă la ora 5 p. m., toți stau în casă în fața kilogramelor cu turburele și a plăcintelor renumite à la Caracal cu C... și cu B... De la 5 începe animația pe strade.

Trăsuri cu domnișoare din pensioane ce es la aer și curte, studenții ce bat trotoarele prin fața ferestrelor celor mă puțin privilegiate și cari se răsbună scoțindu-și busturile mai mult de jumătate peste balustradele ferestrelor.

Zimbete, ochiade și flatură, căci pe lângă renumele în plăcinte, Caracalul mai are și pe acel al flirturilor, ce nu știați?

Cîte o cuconiță pișeste cu fustele cam multicele ridicate (acesta fiind-că nu voesc să facă serviciu primăriei de a mătura stradele, serviciu de altfel destul de neglijat); în același timp un babalic postat la colțul unei străzi privește cu drag și regret la piciorușul frumos modelat în pantofiorul alb.

O cîntăreață își ridică vocea în triluri comico-sentimentale la berărie, unde sînt adunați pensionari și rentieri, funcționari și oficeri ce-

și fac tainul cu bere înainte de a lua aperi-tive la băcăniă din colț.

Opt. Ora mesei. Orașul amuțește pentru o oră pentru se deștepta apoi în sunetele muzicei militare de la grădina publică. Aci tobosarul cu toba mare își cunoaște rolul; o bate la nemurire, pentru a chema pe Caracaleni la spectacol — gratis.

În cite-va minute puțin spațioasa grădina publică se umple de lume de toate genurile, pe cînd pe la la porți mișună unguenii, băieți de prăvălie soldați, fete în casă, bucătărese... în fine fle-care Ion cu Maria lui.

În grădina spectacolul este foarte distractiv. Ua mișmaș de culori în continuă mișcare... ochiadele aruncate de dimineață la teatru și după amiază se transformă în aluziuni și cuvinte, în lovituri de coate și chiar ciupituri și strîngerii impudic, după temperamento.

Amorezații, părechi, părechi își potrivesc pasul după tacturile muziceii pe cînd căi rămași cu buzele umflate își ia cite o mutră plouată, rezemați de cite un pom, sau la un alt colț de aleie. Alții mai profitați se distrează observînd grațiile studiate la oglindă de porunceală ce le face cite o fetiță de curînd eșită din pensio, sau mișcările incurcate a vre-unei mahalagioace ce se ține după fiică sa, împotonată cu vre-o pălărie cu pene gigantice ce-i stă în cap ca ntr'un proțap, și cu o rochie de uitate ale căre-i fișituri o face să întoarcă mereu capul spre trena ce ridică nori de praf din nisipul aleilor.

Sau cite un ton patern rugitit co aruncă priviri piezișe liceanilor ce dau tîrcoale pe lângă fiică sa, pe care drăgostea lui părintească o destină unui circiumăraș burtos dar cu țigheaua plină.

Muzica gîdilă în timp de trei ore urechile sensibile ale acestui public aferat, cu tobe și surle, pocnete de pușcă și strigăte de ura, ca la bilciu, în fine se hotărăște să sune marșul de piecare.

Toți se despart cu regret. Unii se îndrept spre berărie, alții spre casă. Stradele în curînd pustii. Un cîine urlă a pustiu sub lereastră unei D-soare sentimentale, care găsește de cuviință să-și astimpere văpaia amorului în acordurile pianului, ne-lăsînd nici pe beții părinți să doarmă, după ce i-a tirit timp de 3-4 ore prin grădina, pe la berărie etc.

Gardistul de stradă fluera ca să dea în primirea celui lalt camarad pe Șari, care i-a refuzat amorul odată și pe care acuma a găsit-o vagabondînd afară din poarta casei.

Ți apoi... Somn nșor.

Girofla

Vaslui

MOȘ TEACĂ LA BISERICĂ. — INCHEIERE

Cînd ispravnicul căpitan ajunsese la biserică din satul C., cu cirații săi, popa İera în leturghie. A poruncit imediat să se suspende slujba, — a venit să facă inspecțiune.

După ce a făcut observațiunile cuvenite, că, anume, icoana această trebuie mutată într'altă parte, că sfeșnicele trebuie să stea două cite două alătura; după ce a dat instrucțiuni țircovnicului cum trebuie să stingă luminările; și după ce a arătat și

psaltului cum să cînte «Slavă-slavă-pravoslavă!» — s'a adresat apoi și preotului.

— Dar pentru ce, popo, nu ți-au venit oamenii la biserică?

— Dă, fiule, îi răspunde bătrînul preot cu demnitate, — de unde putem ști, noi muritorii, cauza pentru care cine-va, nu face mai ales, un lucru oare-care? Sunt zile ca acestea. Noi, însă, ne îndeplinim datoriile pe cit putem.

— Dar asta nu-i o datorie îndeplinită, cînd turma se află departe de păstorul ei.

— Turma se rătăcește cite-o-dată, adevăr este acesta, fiule întru Christos, — însă păstorul ei veghiază, și-i arată drumul ce duce spre pierere...

— Ba că chiar! Știm noi cum le arătați drumul acesta: cînd sunteți orbi de băutură, dați sîrguri în prăpastie, — și turma atunci se duce după voi (!)...

— Dar, fiule, nu toți păstorii sunt astfel precum socotești d-ta; pentru aceasta, nu este de folos, ca să vorbim, fiule, cu prea multă ușurință: «Adevăr, adevăr, zic vouă, — ast-fel a zis bunul Christos, — pune Doamne, strajă gurei mele, ca să nu vorbească fără socoteală!»

— Ba tu vorbești așa, popo!

— Ba d-ta, fiule!

— Ba tu!

— Ba d-ta!

... Aici subsemnatul intervine, ca să facă explicațiune. Trece asupra unor lucruri prea evlavioase ca «mănăstirea», «lumina-rea», «crucea», «Dumnezeul» ș.a ș.a., pe cit de bisericose pe cit și de cazoane, — căci trebuie să știți d-voastre, pravoslavnicii cititori, că sînt împrejurări cînd cazarma merge mină'n mină cu biserică. Și dacă ne întrebăm bine, vedem că intervierea aceasta s'a deranjat de la un lucru de nimic: de la credințioși; și anume, de la întrebarea: pentru ce nu vin ei la biserică?

Dacă putem să ne arătăm părerea, — nu o cauză oare-care face pe credințioși să nu vi la biserică ei, pentru ca dinși să vie la biserică, ar trebui o cauză oare-care.

Dar cui a trecut prin gînd asemenea cauză? Asemenea cauză numai nouă ne-a trecut prin gînd...

Și cum noi corespondenții humoristici simpatizăm numai cu acei cari sînt și ei humoristici; și cum virtuosul prefect ne-a dovedit, prin inspecțiunile sale, că-i persoană foarte humoristică, — facem pentru d-sa un sacrificiu, și i dăm un sfat gratuit.

Are d-sa acasă un fel de fotoplastice, — cu care-a făcut bun ciștig, anul trecut, prin Basarabia, — ei bine! îl sfătuim dar să și-l iee prin inspecțiuni și să dea reprezentațiuni pe la biserică.

Și atunci pretenția d sale va deveni un fapt îndeplinit; căci atunci lume după lume va veni la biserică; iar atunci popii vor avea bucurie mare, — lăudînd și bine cuvîntînd pe prefectul lor; — căci sînt ani de cînd sârmanii popi n'au văzut fărîmă de colivă și nici fărîmătură de prescură animîndu-se prin bîrbile lor. Amin.

Pentru nuihărul viitor: «Panainte, Pavalachie și Marinică sau cei trei liberali, naționali și patrioți». Ceva ne mai auzi !!

Adrieux.

Desfacerea Produselor
DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. STIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE
DIN VIILE

B. STIRBEY
DE LA DRĂGĂȘANI

FAINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUFTEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA
MIERE DIN STUPARIA BUFTEA

EXCELENTA BRÎNZA
„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzetur din Buftea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice
ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

A. ALTAN

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**

În București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

CONTRA

Constipației,

Hemoroizilor,

Indigestiei,

Greței,

Durerilor de cap,

Ametelilor

CEREȚI

ELIXIR

DE

CASCARA SCEOPUL

Aprobat de consiliul sanitar superior

FLACONUL LEI 2.50

DE VÂNZARE LA TÔTE FARMACIILE
ȘI DROGUERIILE

NICOLAE I. POPOVICI

DOCTOR ÎN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

La administrația ziarului

„**ZEFLEMEAUA**”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ȘI DA

„**RENDEZ-VOUS**”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIATA TEATRULUI

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.